

Ηλίας - Αριθμός Εννέα

Ο Προφήτης Είπε Ψέματα

Jeff Pippenger

2023-10-11

Τελειώσαμε το προηγούμενο άρθρο με ένα χωρίο που αναφέρεται σε «πνεῦμα ψεύδους». Το ακόλουθο είναι μία από τις παραγράφους εκείνου του χωρίου.

«Ακαθαγίαστοι λειτουργοί παρατάσσονται εναντίον του Θεού. Αινούν τον Χριστό και τον θεό αυτού του κόσμου με την ίδια πνοή. Ενώ κατ' ομολογίαν δέχονται τον Χριστό, αγκαλιάζουν τον Βαραββᾶ και με τις πράξεις τους λένουν: “Όχι τούτον, αλλά τον Βαραββᾶ.” Ας προσέξουν όλοι όσοι διαβάζουν αυτές τις γραμμές. Ο Σατανάς έχει καυχηθεί για ό,τι μπορεί να κάνει. Νομίζει ότι θα διαλύσει την ενότητα που ο Χριστός προσευχήθηκε να υπάρχει στην Εκκλησία Του. Λέγει: “Θα εξέλθω και θα γίνω πνεῦμα ψεύδους, για να εξαπατήσω όσους μπορώ, να επικρίνω, και να καταδικάζω, και να διαστρέφω.” Ας γίνει δεκτός ο υιός της απάτης και της ψευδομαρτυρίας από μια εκκλησία που είχε μεγάλο φως, μεγάλη απόδειξη, και εκείνη η εκκλησία θα απορρίψει το μήνυμα που έστειλε ο Κύριος και θα δεχθεί τους πλέον παράλογους ισχυρισμούς και ψευδείς υποθέσεις και ψευδείς θεωρίες. Ο Σατανάς γελά με την αφροσύνη τους, διότι γνωρίζει τι είναι η αλήθεια.» Testimonies to Ministers, 409.

«Ας γίνει δεκτός ο υιός της απάτης και του ψευδομαρτυρίου από εκκλησίαν ἣτις ἔλαβε μέγα φῶς, μεγάλην ἀπόδειξιν, καὶ ἡ ἐκκλησία αὕτη θὰ ἀπορρίψει τὸ μήνυμα τὸ ὁποῖον ἀπέστειλεν ὁ Κύριος, καὶ θὰ δεχθῆ τοὺς πλέον παράλογους ισχυρισμούς καὶ ψευδεῖς ὑποθέσεις καὶ ψευδεῖς θεωρίες.» Τὸ 1863, ὁ Μιλλεριτικὸς Ἀντβεντισμὸς «ἐπέστρεψε» εἰς τὴν παράλογον καὶ ψευδῆ μεθοδολογίαν τὴν ὁποῖαν εἶχεν χρησιμοποίησει ὁ ἀποστάτης Προτεσταντισμὸς, καὶ ἀπέρριψε τὴν ταυτοποίησιν ὑπὸ τοῦ William Miller τῶν ἑπτὰ καιρῶν τοῦ Λευιτικοῦ εἴκοσι ἕξ. Τὸ θέμα τῆς «ἐπιστροφῆς» παρεστάθη διὰ τῶν στασιαστῶν εἰς Ἀριθμοὺς δεκατέσσαρα, ὅτε ἀπεφάσισαν νὰ ἐκλέξουν ἀρχηγὸν καὶ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς Αἴγυπτον.

Καὶ εἶπαν ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον· Ἴς καταστήσωμεν ἀρχηγὸν καὶ ἅς ἐπιστρέψωμεν εἰς Αἴγυπτον. Ἀριθμοὶ 14:4.

Το θέμα της «επιστροφῆς» στον αποστατημένο Προτεσταντισμό παραστάθηκε επίσης από τον Ιερεμία, όταν στο δέκατο πέμπτο κεφάλαιο του ειπώθηκε ότι οι πεσμένοι Προτεστάντες μπορούσαν να επιστρέψουν προς αυτόν, αλλά αυτός δεν έπρεπε να «επιστρέψει» προς αυτούς.

Δεν ἐκάθισα εἰς τὴ σὺναξιν τῶν ἐμπαικτῶν, οὐδὲ ἠυφράνθην· ἐκάθισα μόνος ἐξαιτίας τῆς χειρὸς σου· διότι με ἐγέμισας ἀγανάκτησιν. Διατί εἶναι διαπαντὸς ὁ πόνος μου, καὶ ἡ πληγὴ μου ἀνίατος, ἣτις ἀρνείται νὰ ιαθῆ; Θέλεις εἰσθαι εἰς ἐμὲ ὡς ψεύστης, καὶ ὡς ὕδατα τὰ ὁποῖα ἐκλείπουν; Διὰ τούτου οὕτω λέγει ὁ Κύριος· Εἴαν ἐπιστρέψης, τότε θέλω σε ἐπαναφέρει, καὶ θέλεις ἴστασθαι ἐνώπιόν μου· καὶ εἴαν ἀποχωρήσῃς τὸ τίμιον ἀπὸ τοῦ ἀχρείου, θέλεις εἰσθαι ὡς τὸ στόμα μου· αὐτοὶ θέλουσιν ἐπιστρέψῃς πρὸς σε· συ ὁμως μὴ ἐπιστρέψῃς πρὸς αὐτούς. Καὶ θέλω σε καταστήσει πρὸς τὸν λαὸν τούτον τείχος χάλκινον οχυρόν· καὶ θέλουσι πολεμήσει ἐναντίον σου, ἀλλὰ δὲν θέλουσι κατισχύσει ἐναντίον σου· διότι ἐγὼ εἶμαι μετὰ σου, διὰ νὰ σε

σώζω και διά να σε ελευθερώσω, λέγει ο Κύριος. Ιερεμίας 15:17–20.

Ίσως η σαφέστερη προφητική απεικόνιση της αρχής του να μην επιστρέφει κανείς στον αποστατημένο Προτεσταντισμό βρίσκεται στην ιστορία του ανυπάκουου προφήτη, ο οποίος μετέφερε ένα μήνυμα ἐλέγχου πρὸς τὸν Ἱεροβοάμ, τὸν πρῶτο βασιλέα τῶν δέκα φυλῶν τοῦ βόρειου βασιλείου.

Και ο βασιλιάς εἶπε πρὸς τὸν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ· Ἐλα μαζί μου στο σπίτι και ἀναψύξου, και θα σου δώσω δῶρο. Και ο ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ εἶπε πρὸς τὸν βασιλιά· Ἐάν μου δώσεις τὸ ἡμισυ τοῦ οἴκου σου, δεν θα εἰσέλθω μαζί σου, οὔτε θα φάγω ἄρτο οὔτε θα πῶ ὕδωρ ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ· διότι ἔτσι με προστάχθηκε διὰ τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου, λέγοντος· Μη φάγεις ἄρτο, μηδὲ πῖεις ὕδωρ, μηδὲ ἐπιστρέψεις ἀπὸ τὴν οδὸ ἀπὸ τὴν ἧλθες. Και ἀνεχώρησε ἀπὸ ἄλλην οδὸν και δεν ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν οδὸ διὰ τῆς ὁποίας ἦλθε εἰς Βαιθήλ. Γ΄ Βασιλέων 13:7–10.

Στον ἀνυπάκουο προφήτη εἶχε δοθεῖ ἀπὸ τὸν Θεὸ ἡ ἐντολὴ να μὴ ἐπιστρέψει ἀπὸ τὸν δρόμο ἀπὸ τὸν ὁποῖο εἶχε ἔλθει. Ο Μιλλεριτικός Ἀντβεντισμός εἶχε ἐξέλθει ἀπὸ τὸν Προτεσταντισμό, ὁ ὁποῖος ἀντιπροσωπευόταν ἀπὸ τὶς Σάρδεις, και δεν ἔπρεπε να ἐπιστρέψει. Ἀν και ὁ ἀνυπάκουος προφήτης γνώριζε πολὺ καλά ὅτι δεν ἔπρεπε να ἐπιστρέψει ἀπὸ τὸν δρόμο ἀπὸ τὸν ὁποῖο εἶχε ἔλθει, ἓνας ψευδοπροφήτης ἀπὸ τὸ βασίλειο τοῦ Ἱεροβοάμ τού εἶπε ὅτι ὁ Θεὸς εἶχε πει πῶς ὁ ἀνυπάκουος προφήτης ἔπρεπε να ἐπιστρέψει στο σπίτι τοῦ ψευδοπροφήτη και να φάγει μαζί του. Παρὰ τὴν ὁδηγία τοῦ Θεοῦ, ἐπράξε ἀκριβῶς αὐτό. Μόλις ἄρχισε να τρώγει τὴν τροφὴ τοῦ ψευδοπροφήτη, ἡ Γραφή δηλώνει σαφῶς ὅτι ὁ προφήτης τῆς Σαμάρειας εἶχε ψευθεῖ.

Κατῶκει δε προφήτης τὶς γέρων ἐν Βαιθήλ· και ἦλθον οἱ υἱοὶ αὐτοῦ και ἀνήγγειλαν πρὸς αὐτὸν πάντα τὰ ἔργα, ὅσα ἔκαμεν ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐν Βαιθήλ· και τοὺς λόγους, τοὺς ὁποῖους ἐλάλησε πρὸς τὸν βασιλέα, τούτους ἐπίσης διηγήθησαν πρὸς τὸν πατέρα αὐτῶν. Και εἶπεν ὁ πατὴρ αὐτῶν πρὸς αὐτούς· Ποῖον δρόμον υπήγε; Διότι οἱ υἱοὶ αὐτοῦ εἶχον ἰδεῖ ποῖαν οδὸν υπήγεν ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἦλθεν ἐκ Ἰούδα. Και εἶπεν πρὸς τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ· Ἐπισάξατέ μοι τὸν ὄνον. Και ἐπισάξαν εἰς αὐτὸν τὸν ὄνον· και ἐκάθησεν ἐπ’ αὐτοῦ, και υπήγεν ὀπίσω τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, και εὔρεν αὐτὸν καθήμενον ὑπὸ δρυν· και εἶπεν πρὸς αὐτόν· Σὺ εἶσαι ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ὁ ἐλθὼν ἐκ Ἰούδα; Και ἐκεῖνος εἶπεν· Ἐγώ. Τότε εἶπεν πρὸς αὐτόν· Ἐλθε μετ’ ἐμοῦ εἰς τὸν οἶκόν, και φάγε ἄρτον. Και ἐκεῖνος εἶπεν· Δεν δύναμαι να ἐπιστρέψω μετὰ σου, οὐδὲ να εἰσέλθω μετὰ σου· οὔτε θέλω φάγει ἄρτον οὔτε θέλω πῖει ὕδωρ μετὰ σου ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ· διότι οὕτως ἐλαλήθη πρὸς ἐμὲ διὰ τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου· Δεν θέλεις φάγει ἄρτον οὔτε θέλεις πῖει ὕδωρ ἐκεῖ, οὐδὲ θέλεις ἐπιστρέψει διὰ τῆς οδοῦ, καθ’ ἣν ἦλθες. Και ἐκεῖνος εἶπεν πρὸς αὐτόν· Και ἐγὼ προφήτης εἶμαι καθὼς συ· και ἄγγελος ἐλάλησε πρὸς ἐμὲ διὰ τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου, λέγων· Ἐπίστρεψον αὐτόν μετὰ σου εἰς τὸν οἶκόν σου, διὰ να φάγη ἄρτον και να πῖη ὕδωρ. Πλὴν ἐψεύσθη πρὸς αὐτόν. Οὕτω ἐπέστρεψεν μετ’ αὐτοῦ, και ἔφαγεν ἄρτον ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, και ἔπιεν ὕδωρ. Γ΄ Βασιλέων 13:11–19.

Ὁ ἀνυπάκουος προφήτης ἔφαγε και ἔπιε μετὰ τοῦ ψευδομένου προφήτου τῆς Σαμαρείας, πράγμα πὸν σημαίνει ὅτι ἀποδέχθηκε τὸ μήνυμα ἐνὸς ἀποστάτου προφήτου και ἀπέρριψε τὸ μήνυμα τοῦ Κυρίου· τὸ μήνυμα πὸν εἶχε πιστὰ μεταδώσει τὴν ἴδια ἡμέρα. Ἦξευρε κάλλιστα ὅτι δεν ἔπρεπε να

έπιστρέφει, ἀλλ' ὅμως τὸ ἔπραξε. Ἡ ἀδελφὴ White μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἂν ὁ «υἱὸς τῆς ἀπάτης καὶ τοῦ ψευδομαρτυρίου γίνῃ δεκτὸς ἀπὸ μιᾶ ἐκκλησία πὺν ἔλαβε μέγα φῶς, μεγάλες ἀποδείξεις, τότε ἡ ἐκκλησία αὐτὴ θὰ ἀπορρίψει τὸ μήνυμα πὺν ἔχει ἀποστείλει ὁ Κύριος». Στὴν Millerite ἱστορία, ὁ πρῶτος ἄγγελος εἶχε φωτίσει τὴ γῆ μὲ τὴ δόξα του. Τὸ 1840, τὸ μήνυμα τοῦ πρῶτου ἀγγέλου μεταφέρθηκε σὲ κάθε ἱεραποστολικὸ σταθμὸ τοῦ κόσμου.

«Ἡ ἀγγελία τῆς επικείμενης ἐλευσης τοῦ Κυρίου μας στον κόσμο μας με δύναμη καὶ μεγάλη δόξα εἶναι ἀλήθεια, καὶ τὸ 1840 πολλές φωνές υψώθηκαν γιὰ τὴ διακήρυξή της.» Manuscript Releases, τόμος 9, 134.

Λίγο ἀργότερα, ὁ Μιλλερίτικος Ἀντβεντισμὸς ἐπέστρεψε στο «ψεύδος» τῆς μεθοδολογίας τοῦ ἀποστάτη Προτεσταντισμοῦ καὶ ἀπέρριψε «τὸ μήνυμα τοῦ Κυρίου» τὸ ὁποῖο ὁ Θεὸς εἶχε ἀποστείλει μέσω τοῦ Γουίλιαμ Μίλλερ. Ἀπέρριψαν τὸ μήνυμα τοῦ Μωυσῆ ὅπως παρουσιάστηκε ἀπὸ τὸν Ἡλία, καὶ τὸ «ψεύδος» πὺν ἐγίνε δεκτὸ στὴν ἀρχὴ τῆς Μιλλερίτικης ἱστορίας ἀντιπροσωπεύει τὸ «ψεύδος» πὺν πιστεύεται στο τέλος· τὸ «ψεύδος» πὺν ἐπιφέρει ἰσχυρὴ πλάνη ἐπάνω στον Λαοδικεϊκὸ Ἀντβεντισμὸ.

Καὶ με κάθε ἀπάτη τῆς ἀδικίας μεταξύ ἐκείνων πὺν χάνονται· ἐπειδὴ δεν ἐδέχθησαν τὴν ἀγάπη τῆς ἀληθείας, διὰ νὰ σωθοῦν. Καὶ διὰ τούτο ὁ Θεὸς θέλει πέμψει εἰς αὐτοὺς ἐνέργεια πλάνης, ὥστε νὰ πιστεύσουν εἰς τὸ ψεύδος· διὰ νὰ κατακριθοῦν ὅλοι ὅσοι δεν ἐπίστευσαν εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ ἐηρησετήθησαν εἰς τὴν ἀδικίαν. 2 Θεσσαλονικεῖς 2:10–12.

Προσπαθούμε νὰ καταδείξουμε τὸν ρόλο τοῦ Ἡλία ὡς συμβόλου σὲ συνάρτηση με τὶς παράλληλες ἱστορίες τοῦ κέρατος τοῦ Προτεσταντισμοῦ καὶ τοῦ κέρατος τοῦ Ρεπουμπλικανισμοῦ κατὰ τὴν περίοδο κατὰ τὴν ὁποία βασιλεύει τὸ ἕκτο βασιλεῖο τῆς βιβλικῆς προφητείας. Ἡ δυσκολία τοῦ νὰ συναχθοῦν προφητικῶς ὅλα τὰ ζητήματα τοῦ 1863, τουλάχιστον γιὰ μένα, ἐγκτεται στὶς διάφορες ἀλληλένδετες γραμμὲς πὺν ἐγγίζουν τὴν ἐννοια τῆς «κυκλικῆς λογικῆς». Ἡ ευθεῖα λογικὴ ἀποτελεῖ πάντοτε τὴν καλύτερη προσέγγιση, ἀλλὰ ὁ ἐντοπισμὸς τῶν θεῶν ἀληθειῶν καὶ τῶν σχέσεων αὐτῶν τῶν ἀληθειῶν μεταξύ τους εἶναι ἔργο δύσκολο, διότι βρίσκονται στὴν Ἀγία Γραφή «ἐδὼ ὀλίγον καὶ ἐκεῖ ὀλίγον».

Ποιον θέλει διδάξει γνώσιν; καὶ ποιον θέλει κάμει νὰ ἐννοήσει διδασκαλίαν; ἐκείνους πὺν ἀπογαλακτίστηκαν ἀπὸ τὸ γάλα καὶ ἀποσπάστηκαν ἀπὸ τους μαστοὺς. Διότι ἐντολή πρέπει νὰ εἶναι ἐπὶ ἐντολῆς, ἐντολή ἐπὶ ἐντολῆς· γραμμὴ ἐπὶ γραμμῆς, γραμμὴ ἐπὶ γραμμῆς· ἐδὼ ὀλίγον, καὶ ἐκεῖ ὀλίγον. Ἡσαΐας 28:9, 10.

Εἶναι ἐπίσης δύσκολο ἔργο ὅταν τὸ κοινὸ στο ὁποῖο ἀπευθύνεστε ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐκείνους πὺν εἶναι ἐξοικειωμένοι με τὶς πρωταρχικὲς ἀλήθειες στὶς ὁποῖες ἀναφέρεστε, ἐνῶ ἄλλοι εἶναι νέοι σὲ ὅλα αὐτὰ. Σχεδὸν ὅλες οἱ ἀλήθειες τῶν ὁποῶν προτίθεμαι νὰ δώσω μιὰ ἐπισκόπηση σὲ αὐτὸ τὸ ἀρθρο μποροῦν νὰ βρεθοῦν στὺς Πίνακες τοῦ Ἀββακούμ. Ἀπὸ φόβο μήπως ἀκουστῶ σαν νὰ χρησιμοποιῶ «κυκλικὴ λογικὴ», πρόκειται νὰ σας πῶ ἐκ τῶν προτέρων πὺν κατευθυνόμεστε, πρὶν πράγματι φθάσουμε ἐκεῖ.

Τὸ 1863, ὁ Μιλλερίτικος Ἀντβεντισμὸς τῆς Λαοδίκειας ἔστησε ἕνα εἰδῶλο ζηλοτυπίας. Τὸ εἰδῶλο τῆς ζηλοτυπίας ἀντιπροσωπεύει τὴν πρώτη ἀπὸ τὶς τέσσερις γενεὲς τοῦ Ἀντβεντισμοῦ τῆς Λαοδίκειας.

Και εἶπέ μοι· Υἱὲ ἀνθρώπου, ἄρον τώρα τοὺς ὀφθαλμούς σου πρὸς τὸν βορρᾶν. Καὶ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου πρὸς τὸν βορρᾶν, καὶ ἰδοὺ, πρὸς βορρᾶν, ἐπὶ τῇ πύλῃ τοῦ θυσιαστηρίου, ἡ εἰκὼν ταύτη τῆς ζηλοτυπίας ἐν τῇ εἰσόδῳ. Ἰεζεκιήλ 8:5.

Οι τέσσερις γενεές της Εκκλησίας των Αντιβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας αντιπροσωπεύονται σε διάφορα χωρία της Γραφής, αλλά χρησιμοποιώ ως κύριο σημείο αναφοράς το ὄγδοο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ. Ο λόγος γι' αυτό είναι ότι το ὄγδοο κεφάλαιο οδηγεί στο ένατο κεφάλαιο. Στον Ιεζεκιήλ 9 απεικονίζεται η σφράγιση των εκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, και στο Testimonies, τόμος πέμπτος, η αδελφή White προσδιορίζει με σαφήνεια αυτό το γεγονός. Στα σχόλια της αδελφής White γίνεται σαφής αναφορά σε δύο τάξεις προσκυνητῶν στην Ιερουσαλήμ όταν λαμβάνει χώρα η σφράγιση. Το ίδιο κάνει και ο Ιεζεκιήλ, και η τάξη που δεν λαμβάνει τη σφραγίδα αντιπροσωπεύεται στο ὄγδοο κεφάλαιο.

«Η τάξη εκείνη η οποία δεν αισθάνεται θλίψη για τη δική της πνευματική παρακμή, ούτε πενθεί για τις αμαρτίες των άλλων, θα αφηθεί χωρίς τη σφραγίδα του Θεού. Ο Κύριος δίνει εντολή στους αγγελιοφόρους Του, στους ἄνδρες που κρατούν στα χέρια τους ὄπλα εξολεθρεύσεως: “Περάστε πίσω ἀπὸ αὐτὸν μέσα ἀπὸ τὴν πόλη, καὶ πατάξτε· ἂς μὴ λυπηθεῖ το μάτι σας, οὔτε νὰ δείξετε οἶκτο· κατασφάζτε τελείως γέροντες καὶ νέους, παρθένες καὶ μικρὰ παιδιά καὶ γυναῖκες· ἀλλὰ μὴ πλησιάσετε κανέναν ἄνθρωπο ἐπάνω στον ὁποῖο βρίσκεται το σημεῖο· καὶ ἀρχίστε ἀπὸ το ἁγιαστήριό Μου. Τότε ἀρχισαν ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους που ἦσαν μπροστὰ στον οἶκο.”»

«Εδώ βλέπουμε ότι η εκκλησία —το ἁγιαστήριο του Κυρίου— ἦταν η πρώτη που αισθάνθηκε το πλήγμα της οργῆς του Θεού. Οι πρεσβύτεροι, εκείνοι στους οποίους ο Θεός εἶχε δώσει μεγάλο φως και οι οποίοι εἶχαν σταθεῖ ὡς φύλακες των πνευματικῶν συμφερόντων του λαοῦ, εἶχαν προδώσει τὴν ἐμπιστοσύνη που τοὺς εἶχε ἀνατεθεῖ. Εἶχαν υιοθετήσει τὴ θέση ὅτι δεν χρειάζεται νὰ ἀναμένουμε θαύματα καὶ τὴν ἐκδηλῆ φανέρωση τῆς δυνάμεις του Θεοῦ ὅπως στις παλαιότερες ἡμέρες. Οι καιροὶ ἔχουν ἀλλάξει. Αὐτὰ τα λόγια ἐνισχύουν τὴν ἀπιστία τοὺς, καὶ λέγουν: Ο Κύριος δεν θα πράξει καλὸ, οὔτε θα πράξει κακὸ. Εἶναι υπερβολικὰ ἐλεήμων ὥστε νὰ ἐπισκεφθεῖ τὸν λαὸ Του με κρίση. Ἐτσι, “Εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια” εἶναι ἡ κραυγὴ ἀνδρῶν που δεν θα υψώσουν ποτὲ πλέον τὴ φωνή τοὺς σαν σάλπιγγα γιὰ νὰ δείξουν στον λαὸ του Θεοῦ τὶς παραβάσεις τοὺς καὶ στον οἶκο του Ἰακώβ τὶς αμαρτίες του. Αὐτοὶ οἱ ἀλαλοὶ κύνες, που δεν ἠθέλαν νὰ γαυγίσουν, εἶναι ἐκείνοι που αισθάνονται τὴ δίκαιη ἐκδίκηση ἐνὸς προσβεβλημένου Θεοῦ. Ἄνδρες, νεᾶνιδες καὶ μικρὰ παιδιά, ὅλοι χάνονται μαζί». Testimonies, τόμος 5, 211.

Το ὄγδοο κεφάλαιο περιγράφει ἐκείνους που βρίσκονται στην Ιερουσαλήμ —«τὴν ἐκκλησία» ἡ ὁποία, στην τέταρτη ἀπὸ τὶς τέσσερις γενεές, παριστάνεται νὰ προσκυνᾷ τὸν ἥλιο.

Και με ἔφερε στην ἐσωτερικὴ αὐλὴ του οἴκου του Κυρίου· καὶ ἰδοὺ, στην εἰσοδο του ναοῦ του Κυρίου, ἀνάμεσα στον πρόναο καὶ στο θυσιαστήριο, ἦσαν περίπου εἴκοσι πέντε ἄνδρες, με τὰ νῶτα τοὺς πρὸς τὸν ναὸ του Κυρίου καὶ τὰ πρόσωπά τοὺς πρὸς τὴν ἀνατολή· καὶ προσκυνούσαν τὸν ἥλιο πρὸς τὴν ἀνατολή. Καὶ μου εἶπε: Εἶδες τούτο, υἱὲ ἀνθρώπου; Εἶναι ἄραγε μικρὸ πρᾶγμα γιὰ τὸν οἶκο του Ἰούδα νὰ διαπράττουν τὰ βδελύγματα που διαπράττουν ἐδῶ; Διότι γέμισαν τὴ γῆ με βία καὶ ἐπέστρεψαν γιὰ νὰ με παροργίσουν· καὶ ἰδοὺ, φέρνουν το

κλαδί στη μύτη τους. Διά τούτο και εγώ θα ενεργήσω με οργή· ο οφθαλμός μου δεν θα φεισθεί, ούτε θα ελεήσω· και αν ακόμη κράξουν στα αυτιά μου με δυνατή φωνή, όμως δεν θα τους ακούσω. Ιεζεκιήλ 8:16–18.

Ακριβώς όπως και με την πονηρή αναφορά των δέκα κατασκόπων, οι είκοσι πέντε ηγέτες της αποστασίας, οι οποίοι προσκυνούν τον ήλιο, έχουν «παροργίσει» τον Κύριο. Ο νόμος της Κυριακής είναι η «ημέρα του παροργισμού» προς την οποία προδείχνουν οι προφήτες. Το ένατο κεφάλαιο περιγράφει εκείνους που λαμβάνουν τη σφραγίδα του Θεού στο ίδιο ακριβώς χρονικό σημείο, διότι απλώς επαναλαμβάνει και αναπτύσσει περαιτέρω το όγδοο κεφάλαιο.

«Αυτή η σφράγιση των δούλων του Θεού [Αποκάλυψη 7] είναι η ίδια που παρουσιάστηκε στον Ιεζεκιήλ σε όραμα.» Testimonies to Ministers, 445.

Το 1863, η πρώτη γενεά του Λαοδικειανού Αντβεντισμού άρχισε την περιπλάνησή της στην έρημο. Η προφητική ιστορία που ταυτοποιεί την εικόνα της ζηλοτυπίας το 1863 ήταν ο χρυσός μόσχος του Ααρών. Τα προφητικά χαρακτηριστικά του χρυσού μόσχου είναι ότι ήταν εικόνα θηρίου και ότι ήταν χρυσός. Ο χρυσός είναι το σύμβολο της Βαβυλώνας· συνεπώς, ο χρυσός μόσχος του Ααρών ήταν η εικόνα του θηρίου της Βαβυλώνας. Η εικόνα του θηρίου ορίζεται μόνον ως ο συνδυασμός εκκλησίας και κράτους, με την εκκλησία να ελέγχει τη σχέση.

«Αλλά τι είναι η “εικόνα προς το θηρίον”; και πώς πρόκειται να σχηματισθεί; Η εικόνα κατασκευάζεται από το δίκερων θηρίον, και είναι εικόνα προς το θηρίον. Ονομάζεται επίσης εικόνα του θηρίου. Επομένως, για να μάθουμε ποια είναι η ομοιότητα της εικόνας και πώς πρόκειται να σχηματισθεί, πρέπει να μελετήσουμε τα χαρακτηριστικά του ίδιου του θηρίου — του παπισμού. »

«Όταν η αρχαία εκκλησία διεφθάρη, απομακρυνόμενη από την απλότητα του ευαγγελίου και αποδεχόμενη ειδωλολατρικές τελετές και συνήθειες, έχασε το Πνεύμα και τη δύναμη του Θεού· και, προκειμένου να ελέγχει τις συνειδήσεις του λαού, αναζήτησε την υποστήριξη της κοσμικής εξουσίας. Το αποτέλεσμα ήταν ο παπισμός, μια εκκλησία που ήλεγχε τη δύναμη του κράτους και τη χρησιμοποιούσε για την προώθηση των δικών της σκοπών, ιδίως για την τιμωρία της “αίρεσης”. Για να σχηματίσουν οι Ηνωμένες Πολιτείες μια εικόνα του θηρίου, η θρησκευτική εξουσία πρέπει να ελέγξει σε τέτοιο βαθμό την πολιτική κυβέρνηση, ώστε και η εξουσία του κράτους να χρησιμοποιείται από την εκκλησία για την επίτευξη των δικών της σκοπών.» The Great Controversy, 443.

Το μοσχάρι που κατασκεύασε ο Ααρών κατασκευάστηκε ενώ ο Μωυσής λάμβανε τις Δέκα Εντολές. Η δεύτερη εντολή απαγορεύει τη λατρεία των ειδώλων και περιλαμβάνει μια μερική περιγραφή του χαρακτήρα του Θεού, όταν παρουσιάζει τον Θεό ως ζηλότυπο Θεό.

Οὐ ποιήσεις εἰς σεαυτὸν γλυπτὸν εἶδωλον, οὐδὲ παντὸς ὁμοίωμα ὅσα εἰσὶν ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω καὶ ὅσα ἐν τῇ γῆ κάτω καὶ ὅσα ἐν τοῖς ὕδασιν ὑποκάτω τῆς γῆς· οὐ προσκυνήσεις αὐτοῖς οὐδὲ μὴ λατρεύσεις αὐτοῖς· διότι ἐγώ, Κύριος ὁ Θεός σου, εἰμὶ Θεὸς ζηλωτῆς, ἀποδίδων τὰς ἀνομίας τῶν πατέρων ἐπὶ τὰ τέκνα ἕως τρίτης καὶ τετάρτης γενεᾶς τοῖς μισοῦσί με, καὶ ποιῶν ἔλεος εἰς χιλιάδας τοῖς ἀγαπῶσί με καὶ τοῖς φυλάσσουσι τὰς ἐντολάς μου. Ἔξοδος 20:4–6.

Η εικόνα του χρυσού μόσχου του Ααρών, ως είδωλο, αντιπροσωπεύει μια εικόνα ζηλοτυπίας, διότι προκάλεσε τη δίκαιη αγανάκτηση που ανάγκασε τον Μωσλή να ρίξει κάτω και να συντρίψει τις πρώτες δύο πλάκες των Δέκα Εντολών. Προτιθέμεθα να δείξουμε ότι ο παραχαραγμένος χάρτης του 1863 αντιπροσωπεύθηκε από τον χρυσό μόσχο του Ααρών. Η ζηλοτυπία του Θεού εκδηλώθηκε έναντι του χρυσού μόσχου του Ααρών, διότι ο χρυσός μόσχος αντιπροσώπευε έναν ψευδή θεό. Ο μόσχος ήταν η παραχαραγμένη απεικόνιση του Θεού. Ο Ααρών διακήρυξε ότι αντιπροσώπευε τους θεούς που τους είχαν ελευθερώσει από την αιγυπτιακή δουλεία. Οι δύο πλάκες τις οποίες συνέτριψε ο Μωσής σε εκείνη ακριβώς την ιστορία ήταν ένα «αντίγραφο» του χαρακτήρα του αληθινού Θεού, του Θεού που πράγματι τους είχε εξαγάγει από την Αίγυπτο. Ο παραχαραγμένος χάρτης που παρήχθη το 1863 είναι εικόνα ζηλοτυπίας, διότι συνέτριψε τις δύο πλάκες του δευτέρου κεφαλαίου του Αββακούμ, αφαιρώντας τους επτά καιρούς του όρκου του Μωσλή.

«Έχω δει ότι το διάγραμμα του 1843 είχε κατευθυνθεί από το χέρι του Κυρίου και ότι δεν έπρεπε να αλλοιωθεί· ότι οι αριθμοί ήταν όπως Αυτός τους ήθελε· ότι το χέρι Του ήταν επάνω του και απέκρυψε ένα σφάλμα σε μερικούς από τους αριθμούς, ώστε κανείς να μην μπορέσει να το διακρίνει, έως ότου το χέρι Του απομακρύνθηκε.» Early Writings, 74, 75.

Περαιτέρω, η Έλεν Ουάιτ προσθέτει στην εντολή να μην αλλοιωθεί ο πίνακας του 1843, με την επιφύλαξη «εκτός δι' εμπνεύσεως».

«Είδα ότι ο παλαιός χάρτης είχε καθοδηγηθεί από τον Κύριο, και ότι ούτε ένα στοιχείο του έπρεπε να μεταβληθεί παρά μόνον κατόπιν θείας έμπνευσης. Είδα ότι τα στοιχεία του χάρτη ήσαν όπως ο Θεός ήθελε να είναι, και ότι το χέρι Του ήταν επάνω του και έκρυβε ένα σφάλμα σε ορισμένα από τα στοιχεία, ώστε κανείς να μη το δει έως ότου αποσυρθεί το χέρι Του.» Spalding and Magan, 2.

Ο Ιάκωβος και η Έλεν Ουάιτ διέμεναν με την οικογένεια του Ότις Νίκολ, όταν οι Νίκολ προετοίμασαν και παρήγαγαν το διάγραμμα του 1850. Το μόνο που «τροποποιήθηκε» στο διάγραμμα του 1850 ήταν ότι το έτος «1844» χρησιμοποιήθηκε για να αντικαταστήσει το έτος «1843», το οποίο είχε απεικονισθεί στο διάγραμμα του 1843. Το μόνο που «τροποποιήθηκε» ήταν η διόρθωση του «λάθους» επάνω στο οποίο ο Θεός είχε κρατήσει το χέρι Του. Η έμπνευση της προφήτιδος βρισκόταν μέσα στην ίδια την οικία όπου το διάγραμμα του 1843 «τροποποιήθηκε» και έγινε το διάγραμμα του 1850, και οι επτά καιροί του Λευιτικού είκοσι έξι παρέμειναν αποτυπωμένοι σε εκείνο το διάγραμμα, καθώς ήταν και στο διάγραμμα του 1843.

Η δεύτερη εντολή περιλαμβάνει ένα ακόμη στοιχείο αυτού του προφητικού ψηφιδωτού, διότι προσδιορίζει ότι ο Θεός λογαριάζει τις γενεές έως ότου επισκεφθεί την ανομία που διαπράττεται. Το 1863 άρχισε η πρώτη από τις τέσσερις γενεές της Εκκλησίας των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας, διότι το κίνημα των Μίλλεριτών έληξε σε εκείνο το σημείο.

Οι δύο πλάκες των Δέκα Εντολών προτυπώνουν τις δύο πλάκες του Αββακούμ, αλλά επίσης προτυπώνουν και τους δύο κινητούς άρτους της Πεντηκοστής, οι οποίοι ήσαν η μόνη προσφορά στη λειτουργία του αγιαστηρίου που περιελάμβανε αμαρτία. Η εκδήλωση της δυνάμεως του Θεού κατά τη δοσοληψία των Δέκα Εντολών, η εκδήλωση της δυνάμεως του Θεού κατά την έκχυση της

Πεντηκοστής και η εκδήλωση της δυνάμεως του Θεού στην ιστορία των δύο διαγραμμάτων των Μιλλεριτών, όλα προτυπώνουν την τελική εκδήλωση της εκχύσεως του Αγίου Πνεύματος στην όψιμη βροχή. Οι δύο κινητοί άρτοι της Πεντηκοστής αντιπροσωπεύουν τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, οι οποίοι υψώνονται ως σημαία κατά την όψιμη βροχή.

Οι άρτοι κυματισμού της Πεντηκοστής έπρεπε να παρασκευασθούν με «προζύμι», το οποίο αντιπροσωπεύει την αμαρτία, αλλά το προζύμι καταστρεφόταν μέσω της διαδικασίας του ψησίματος.

Εν τῷ μεταξύ, ἐνῶ εἶχεν συναθροισθῆ ἀναρίθμητο πλῆθος τοῦ λαοῦ, ὥστε κατεπάτουν ἀλλήλους, ἤρξατο πρῶτον νὰ λέγῃ πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ· Προσέχετε ἀπὸ τὸ προζύμι τῶν Φαρισαίων, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ ὑπόκρισις. Λουκᾶς 12:1.

Οι άρτοι του κυματισμού ήσαν προσφορά απαρχών.

Θα φέρετε από τις κατοικίες σας δύο άρτους προσφοράς κυματιστής, από δύο δέκατα εφά έκαστος· θα είναι από εκλεκτό αλεύρι· θα είναι ψημένοι με προζύμι· αυτοί είναι οι απαρχές προς τον Κύριο. Λευιτικόν 23:17.

Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες είναι η προσφορά των πρωτοκαρπίων κατά τις έσχατες ημέρες.

Και είδον, και ιδού, ένα Αρνίον ιστάμενον επί το όρος Σιών, και μετ' αυτού εκατόν τεσσεράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, έχοντες το όνομα του Πατρός αυτού γεγραμμένον επί των μετώπων αυτών. Και ήκουσα φωνήν εκ του ουρανού, ως φωνήν υδάτων πολλών, και ως φωνήν βροντής μεγάλης· και ήκουσα φωνήν κιθαρωδών κιθαριζόντων με τας κιθάρας αυτών· και έψαλλον ως νέαν ωδήν ενώπιον του θρόνου, και ενώπιον των τεσσάρων ζώων και των πρεσβυτέρων· και ουδείς ηδύνατο να μάθη την ωδήν ειμή αι εκατόν τεσσεράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, οι ηγορασμένοι από της γης. Ούτοι είναι οι μη μολυνθέντες μετά γυναικών· διότι είναι παρθένοι. Ούτοι είναι οι ακολουθούντες το Αρνίον όπου αν υπάγη. Ούτοι ηγοράσθησαν εκ των ανθρώπων, ως απαρχή εις τον Θεόν και εις το Αρνίον. Και εν τω στόματι αυτών δεν ευρέθη δόλος· διότι είναι άμωμοι ενώπιον του θρόνου του Θεού. Αποκάλυψις 14:1-5.

Η τάξη των προσκυνητών των εσχάτων ημερών, οι οποίοι ουδέποτε πεθαίνουν, και οι οποίοι αντιπροσωπεύονται από τον Ηλία, θα έχουν υπερνικήσει πλήρως την αμαρτία· διότι το πυρ του εξαγνισμού, το οποίο επιφέρεται επ' αυτούς από τον Άγγελο της Διαθήκης, εκβάλλει και αφαιρεί ολοσχερώς το προζύμι από τους υιούς του Λευϊ.

Ίδου, ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου, καὶ θέλει ἐτοιμάσει τὴν ὁδὸν ἔμπροσθέν μου· καὶ ὁ Κύριος, τὸν ὁποῖον ζητεῖτε, θέλει ἐξαίφνης ἐλθεῖ εἰς τὸν ναὸν αὐτοῦ, ὁ ἄγγελος τῆς διαθήκης, εἰς τὸν ὁποῖον σεις εὐαρεστεῖσθε· ἰδου, ἔρχεται, λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων. Ἀλλὰ τίς δύναται νὰ ὑπομείνῃ τὴν ἡμέραν τῆς ἐλεύσεως αὐτοῦ; καὶ τίς θέλει σταθῆ ὅταν φανῆ; διότι αὐτὸς εἶναι ὡς πῦρ χωνευτοῦ καὶ ὡς σάπωνος πλυνόντων· καὶ θέλει καθίση ὡς χωνευτῆς καὶ καθαριστῆς τοῦ ἀργυρίου· καὶ θέλει καθαρίσει τοὺς υἱοὺς τοῦ Λευῖ, καὶ θέλει ἐκκαθαρίσει αὐτοὺς ὡς τὸν χρυσὸν καὶ τὸ ἀργύριον, διὰ νὰ προσφέρωσιν εἰς τὸν Κύριον προσφορὰν ἐν δικαιοσύνῃ. Τότε ἡ προσφορὰ τοῦ Ἰούδα καὶ τῆς Ἱερουσαλήμ θέλει εἶσθαι εὐάρεστος εἰς τὸν Κύριον, καθὼς ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν ἀρχαίων καὶ καθὼς ἐν τοῖς προτέροις ἔτεσιν. Μαλαχίας

3:1–4.

Η προσφορά που είναι «ὡπως ἐν ταῖς ἡμέραις ταῖς ἀρχαίαις» είναι ἡ πεντηκοστιανή προσφορά κυματίσματος τῶν δύο ἄρτων. Ἀνυψώθηκε ὡς προσφορά, προσδιορίζοντας τοὺς δύο προφῆτες που εφονεύθησαν στοὺς δρόμους καὶ οἱ ὁποῖοι κατόπιν ἀνυψώνονται στον οὐρανό ὡς σημεῖον, κατὰ τὴν ἐναρξὴ τῆς κρίσεως τοῦ νόμου τῆς Κυριακῆς.

Ὅταν ὁ Ααρὼν κατασκεύασε τὸν χρυσοῦ μόνχο, διακήρυξε ὅτι ὁ μόνχος ἦταν οἱ θεοὶ που τοὺς εἶχαν βγάλει ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, καὶ ἐπειτα ἀνήγγειλε εορτὴ πρὸς τὸν Κύριο.

Καὶ τα ἔλαβε ἀπὸ τὸ χέρι τοὺς, καὶ τὸ ἐσχημάτισε με ἐργαλεῖο χαράξεως, ἀφοῦ τὸ ἔκανε χωνευτὸ μωσχάρι· καὶ εἶπαν: Οὗτοι εἶναι οἱ θεοὶ σου, Ἰσραὴλ, οἵτινες σε ἀνεβίβασαν ἐκ γῆς Αἴγυπτου. Καὶ ὅταν τὸ εἶδε ὁ Ααρὼν, ἐκτίσθη θυσιαστήριον ἐμπρὸς τοῦ· καὶ ὁ Ααρὼν ἔκανε διακήρυξη καὶ εἶπε: Ἄυριο εἶναι εορτὴ πρὸς τὸν Κύριο. Ἔξοδος 32:4, 5.

Ὅταν τὸ βόρειο βασίλειον τοῦ Ἰσραὴλ ἀποσχίσθη ἀπὸ τὸ νότιον βασίλειον τοῦ Ἰούδα, ὁ Ἰεροβοάμ, ὁ πρῶτος βασιλιάς τοῦ Ἰσραὴλ, εἰσήγαγε σκόπιμα μιὰ πλαστὴ λατρευτικὴ τελετὴ ἐν δύο πόλεσι, ἐξέφερε τὴν ἴδια διακήρυξιν μετὰ τὸν Ααρὼν, ἰσχυριζόμενος ὅτι οἱ δύο χρυσοὶ μόνχοι τοῦ ἦσαν οἱ θεοὶ που τοὺς ἐβγάλαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, καὶ καθιέρωσε μιὰ πλαστὴ εορτὴ, ὡπως εἶχε πράξει καὶ ὁ Ααρὼν.

Καὶ εἶπε ὁ Ἰεροβοάμ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ: Τώρα ἡ βασιλεία θὰ ἐπιστρέψῃ ἐντὸς οἴκου τοῦ Δαβὶδ· ἂν αὐτὸς ὁ λαὸς ἀνέβῃ γὰρ νὰ προσφέρει θυσίαν ἐντὸς οἴκου τοῦ Κυρίου ἐν Ἱερουσαλήμ, τότε ἡ καρδιά αὐτοῦ τοῦ λαοῦ θὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν πρὸς τὸν κύριόν τοὺς, πρὸς τὸν Ῥοβοάμ, βασιλιά τῆς Ἰούδα, καὶ θὰ μεθανατώσῃ καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν ἐντὸς οἴκου τοῦ Ῥοβοάμ, βασιλιά τῆς Ἰούδα. Τότε ὁ βασιλιάς ἤρξατο συμβουλή καὶ ἔκαμε δύο χρυσοὺς μωσχάρια καὶ τοὺς εἶπε: Εἶναι πολὺ γὰρ σὰς νὰ ἀνεβαίνετε ἐντὸς Ἱερουσαλήμ· ἰδοὺ οἱ θεοὶ σου, Ἰσραὴλ, που σε ἀνέβασαν ἀπὸ τὴν γῆ τῆς Αἴγυπτου. Καὶ ἔστησε τὸ ἓν ἐν Βαιθήλ, καὶ τὸ ἄλλο ἐθεσέσθη ἐν Δαν. Καὶ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἐγένετο ἁμαρτία· διότι ὁ λαὸς ἤρξατο νὰ προσκυνῇ ἐμπρὸς τὸ ἓν, μέχρι τῆς Δαν. Καὶ ἔκαμε οἴκον ὑψηλῶν τόπων, καὶ ἔκαμε ἱερεῖς ἀπὸ τοὺς κατωτέρους τοῦ λαοῦ, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦσαν ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ Λευὶ. Καὶ ὁ Ἰεροβοάμ καθόρισεν εορτὴν ἐντὸς ὀγδοῦ μηνός, τὴν δέκατην πέμπτην ἡμέραν τοῦ μηνός, ὅμοια μετὰ τὴν εορτὴν που ἦταν ἐντὸς Ἰούδα, καὶ προσέφερε ἐπάνω ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον. Ἔτσι ἔκαμε ἐντὸς Βαιθήλ, θυσιάζοντας ἐντὸς μωσχάρια που εἶχε κατασκευάσει· καὶ ἐγκατέστησεν ἐντὸς Βαιθήλ τοὺς ἱερεῖς τῶν ὑψηλῶν τόπων που εἶχε κάνει. Ἔτσι προσέφερε ἐπάνω ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον που εἶχε κάνει ἐντὸς Βαιθήλ, τὴν δέκατην πέμπτην ἡμέραν τοῦ ὀγδοῦ μηνός, δηλαδὴ ἐντὸς μηνός που εἶχε ἐπινοήσει ἀπὸ τὴν ἴδιαν τὴν καρδίαν· καὶ καθόρισεν εορτὴν γὰρ τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ· καὶ προσέφερε ἐπάνω ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον καὶ ἔκαμε θυμίαμα. 1 Βασιλέων 12:26–33.

Ὁ Δαν σημαίνει κρίση καὶ ἀντιπροσωπεύει ἓν κράτος· ἡ Βαιθήλ σημαίνει ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ. Ὅπως ἐντὸς ἀνταρσία τοῦ Ααρὼν, ἔτσι καὶ ἐντὸς περίπτωση τοῦ βασιλέως Ἰεροβοάμ, τὰ σύμβολα προσδιορίζουν τὸν συνδυασμὸν Ἐκκλησίας καὶ Κράτους που τελικῶς λαμβάνει χώρα κατὰ τὸν κυριακάτικον νόμον ἐντὸς Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Ὁ νόμος τῆς Κυριακῆς λαμβάνει χώρα ἐντὸς τέλος τοῦ Ἀντβεντισμοῦ, καὶ ἐντὸς ἀρχῆς τοῦ Ἀντβεντισμοῦ τὸ κίνημα, τὸ ὁποῖον εἶχε ταυτοποιηθεῖ ὡς τὸ προτεσταντικὸν κέρασ τὸ καλοκαίρι τοῦ

1844, συνενώθηκε νομικά με το ρεπουμπλικανικό κέρασ. Έτσι, η ανταρσία του Ααρών και του Ιεροβοάμ αντιπροσωπεύει τόσο το 1863 όσο και τον επικείμενο νόμο της Κυριακής.

Ο λόγος για τον οποίο ο αγγελιαφόρος της διαθήκης καθαρίζει τους «υιούς του Λευί» και όχι οποιαδήποτε άλλη από τις φυλές, είναι ότι, κατά την αποστασία του χρυσού μόσχου του Ααρών, οι Λευίτες ήταν εκείνοι που στάθηκαν με τον Μωυσή. Για την πιστότητά τους, κατόπιν κατεστάθησαν η φυλή που εκπροσωπούσε το ιερατείο, τιμή η οποία είχε προηγουμένως οριστεί να ανήκει στους πρωτοτόκους κάθε φυλής. Γι' αυτό ο Ιεροβοάμ φρόντισε ώστε το απομιμητικό του ιερατείο να μην προέρχεται από τους υιούς του Λευί, αλλά αντ' αυτού κατέστησε το ιερατείο του «ἐκ τῶν ἐσχάτων τοῦ λαοῦ, οἵτινες δὲν ἦσαν ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Λευί».

Οι υιοί του Λευί είναι εκείνοι που καθαρίζονται διά πυρός ως σημείον, ή προσφορά κυματισμού, κατά την κρίση του νόμου της Κυριακής. Η ιστορία της κρίσεως του νόμου της Κυριακής κατά τις ἐσχατες ημέρες προτυπώθηκε από την κρίση του 1863, όταν το νεοαναγνωρισθέν προτεσταντικό κέρασ συνδέθηκε νομικώς με το ρεπουμπλικανικό κέρασ. Έχουμε ακόμη μία γραμμή ιστορίας να εξετάσουμε προτού αρχίσουμε να επεξεργαζόμαστε τα χωρία στα οποία μόλις αναφερθήκαμε.

Εκείνη η γραμμή είναι το έτος 1856, και θα ασχοληθούμε με αυτό στο επόμενο άρθρο μας.

«Η έλευση του Χριστού ως του αρχιερέως μας στα Άγια των Αγίων, για τον καθαρισμό του αγιαστηρίου, όπως παρουσιάζεται στο Δανιήλ 8:14· η έλευση του Υιού του ανθρώπου προς τον Παλαιόν των Ημερών, όπως εκτίθεται στο Δανιήλ 7:13· και η έλευση του Κυρίου στον ναό Του, όπως προελέχθη από τον Μαλαχία, είναι περιγραφές του ίδιου γεγονότος· και αυτό παριστάνεται επίσης από την έλευση του νυμφίου στον γάμο, όπως περιγράφεται από τον Χριστό στην παραβολή των δέκα παρθένων, στο Κατά Ματθαίον 25.» The Great Controversy, 426.